

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

Homofobie en discriminatie in dit boek behoren tot ongepast maatschappelijk gedrag.

Homofobie en racistische uitingen worden niet ondersteund door de auteur en de uitgever.

‘Hee eikel, wil je soms hemelen!’

Een bestuurder toetert ongeduldig voor de waaghals die op een holletje voor hem oversteekt...

Klokken van eeuwenoude kerken slaan half 11 en donkere wolken overhuiden Moerdam. Het regende al de gehele dag in het eeuwenoude kleine stadje. Zelfs nu het donker wordt lijkt de bui niets te minderen. Bij de hoek Breegracht, de Lange Katstraat. De drukste winkelstraat van Moerdam drommen mensen samen, want hier is een stoplicht.

Voorbijrijdende wagens glanzen van natheid en de banden sissen als sluwe slangen, terwijl ze door plassen op de weg rijden. Goudgeel baant het licht van hun koplampen zich een weg door de mistige schemering.

Gedwongen tot wachten op groen, negeert elke voorbijganger van onder hun paraplu’s het kleurrijke licht uit de winkels, zelfs al weerkaatst het als een regenboog in het water op de straat. Er zijn andere zaken belangrijker.

Tenminste, dat vindt de bezoeker van dit plaatsje, zodra hij gehaast doorloopt.

Een glimp in een spiegelende winkelruit laat een mager persoon zien, gehuld in een lange zwarte jas. Silvester van Son trekt de kraag van zijn lange jas hoger op en zijn donkere ogen kijken scherp rond. Zonder op te willen vallen, houdt hij haar in de gaten.

Er staat een elegante dame onder oranje paraplu bij het stoplicht en houdt de exclusieve jas van nep bont stevig dicht. Andrea van der Niet staart angstvallig naar een

gigantische plas op de straat. Sommigen willen deze kans niet missen...

Een wagen rijdt, sissend door het diepe water, haar richting in. 'Laat die smerige rotstreek, laffe galbak,' foetert het toekomstige slachtoffer.

Een grote golf spat hoog op en gulpt over de hooggehakte pumps.

'Vuilak,' roept Andrea hem na. 'Kom 's terug als je durft. Dan sla ik je helemaal lens!'

Geniepig grijnzend rijdt de doerak verder, op zoek naar een volgende nietsvermoedende voorbijganger. Jaja, Moerdammers houden wel van een gebbetje.

Ook best van hun stad, maar deze avond heeft niemand oog voor de oude grachtenpanden waarvan warm licht statig door de ramen naar buiten schijnt.

Het interesseert ook niemand, dat antieke lantaarns, getooid met elegante witte kappen, de Breegracht vol feeëriek licht tovert. De grote manden vol bloeiende planten eronder lijken een kleurig sprookje.

Iedereen haasten zich naar huis en daarbij drukken ze hun mobiel tegen het oor.

Men heeft maar een ding voor ogen. Zo snel mogelijk ergens zijn waar het droog is.

Andrea schudt de paraplu uit en gaat haar huis in.

Onder een brede luifel bij de verlichte etalage van een schoenzaak, staat een oudere heer een sigaar te roken. Daarbij kijkt hij op z'n gemak rond.

Silvester merkt dat diens ogen hem de gehele tijd volgen.

Hij heeft een belangrijke reden voor zijn komst in het kleine plaatsje. Het eerste wat Silvester nodig heeft voor de aard van zijn business, is een plaats om te

overnachten. Daarna volgt de rest vanzelf. Hij is al in zoveel plaatsen geweest. Het allerbelangrijkste was altijd om niet op te vallen.

Dat de Moerdammer blijft kijken is een probleem.
Hij is gezien.

De oude man klemt een aktetas in de hand en knikt gemoedelijk als de lange man op hem afloopt. ‘Goedenavond,’ glimlacht Silvester vriendelijk. ‘Ik vrees dat ik verdwaald ben. Kunt u mij zeggen waar ik ben en weet u misschien een niet te duur hotel voor mij?’

‘Goedenavond,’ knikt het heerschap terug. ‘Natuurlijk. Ik weet een goedkoop hotelletje hoor. Daaro om de hoek moet je wezen, in de Leen Jongewaard straat. Bij de Zwarte Kat is iedereen welkom.

De oude man voelt zich onbehagelijk als Silvester zijn mollig figuur scherp opneemt.

‘Kijk het mooie niet van me af zeg,’ valt hij uit. ‘Ik ben al 83 en in mijn zwarte pakkie zo deftig als de burgemeester, nietwaar? Zo noemen ze mij, weet je wel. Ik ben nagenoeg de burgemeester van Moerdam.’

Silvester herkent het type praatgrage bemoeial. Hij moet toch tijd doden en kijkt de Moerdammer geïnteresseerd aan. ‘Waarom wordt u burgemeester genoemd?’

‘Wel, omdat ik alles weet van wat er hier gebeurt,’ grijnzen grote gele tanden bloot, met brede armzwaaien begint de oude heer te vertellen. ‘Joris Moermans is de naam. Ik ben de eigenaar en enige redacteur van het Moerdams zondagsblad, Moerfeitjes. Je kunt mij vaak laat op straat te vinden. Hoe later het uur, spelen er zich de interessantste dingen af. Dan leer je je pappenheimers

wel kennen. ‘En jij dan, in je magere hein outfit.’ De Moerdammer grijnst uitdagend. ‘Zeg ome Joris eens, wat je hier te zoeken hebt?’

Silvester grijpt in zijn binnenzak, haalt er een visitekaart uit en steekt het toe.

Joris neemt het verbaasd aan. ‘Wel wel, ik krijg een kaartje? Deftige hap hoor.’

Zijn stem mompelt...

“Silvester van Son.

Anatomie & Embryologie.

Non timetis Merssor.”

‘An-ato-mie & Em-bry-olo-gie?’

Met fronsende wenkbrauwen kijkt de zogeheten burgemeester op. ‘Wat, in de naam van alle zwarte Pietjes, is dat?’

‘Ik haal mensen over hun lichaam of lichaamsdelen te schenken voor de wetenschap,’ antwoord Silvester en neemt Joris voelbaar op. Hoewel hij weet, hoe ouder en corpulent iemand, dat diens lichaam nauwelijks de moeite waard is.

De oude heer doet meteen een flinke stap achteruit.

‘Nee, dank je de koekoek,’ zegt Joris heftig. ‘Aan mijn lijf geen wetenschap. Sorry, daar ben je bij mij te laat voor, beste Silvester. Na 83 jaar regelmatig een borreltje te veel, is er bij mij niet veel meer te halen.’

‘Het zal u verrassen wat de wetenschap nog voor stukjes mens blijft,’ glimlacht Silvester.

Ome Joris gebaart afwerend. ‘Aan mijn lijf geen polonaise.’

Even zijn ze stil. De twee lijken alle tijd van de wereld te hebben en bestuderen zwijgend de voorbijgangers bij het stoplicht. Bij groen steken deze gehaast in de

stromende regen over. Auto's rijden af en aan. Alleen bereid te stoppen voor het rode licht.

Joris neemt zijn gast onderzoekend op, 'Wel Silvester, wat zoek je verder in Moerdam behalve een slaappleaats? Een fix, een snelle hap, of een lekker wijf? Dat kan hier allemaal in Moerdam, weet je, roept u maar.'

'Oh, ik ben, zo kun je het wel noemen, op visite.'

Vanaf dit punt kan Silvester precies het huis van Andrea van der Niet in de gaten houden. Alleen boven, achter een gordijn brandt nog wat licht.

Hij wil de oude heer iets vragen, maar krijgt niet de kans. Ome Joris heeft geen rem op zijn verhalen als hij eenmaal begint. De welgedane man, draait zich naar hem toe en begint met een vraag. 'Kom je voor de bezienswaardigheden?'

Zijn hoofd schudt, maar de oude heer negeert het. 'Toeristen komen graag naar Moerdam, weet je. Er rijden dagelijks rijden bussen af en aan, want er valt hier veel te zien.' Met een brede armzwaai wijst Joris naar de overkant van de straat. Daar strekt zich een groot plein uit, waar eeuwenoude huizen vol trots de vergankelijkheid hebben getrotseerd.

'Moerdam heeft stadsrecht sinds 1100-zoveel. Vanaf hier hebben we mooi uitzicht op de markt. Vanaf hier kun je gemakkelijk het oude centrum bewonderen. Kijk eens wat een mooie eeuwenoude panden we nog hebben. Daar staat een Middeleeuwse kerk. En in het midden? Dat daar is het stadhuis. Dat is nog van 1500-zoveel.'

Silvester volgt de wijzende hand, maar heeft meer interesse voor het huis van Andrea. Op de tweede verdieping gaan ook de lichten uit.

‘Jammer dat je hier gisteren niet was. Elke woensdag is er markt met als hoogtepunt de wedstrijd haringkaken. Dan valt er vaak gratis harinkje te happen.’

Silvester haalt achteloos zijn schouders op. ‘Ik ben nooit eerder in Moerdam geweest.’

Ome Joris neemt hem met grote ogen op. ‘Je kent Moerdam niet?’ Hij heft zijn hand en telt op zijn vingers af. ‘Deze bekende Moerdammers toch wel? We hebben Moeke, de smartlap-zangeres. Jopie Schol, vier keer Tour de France winnaar. Mark Moer, wereldkampioen Darts, 1984. Hij heeft Moerdam, dacht ik zo, op de kaart gezet.

We zijn heus geen vliegenpoepje op de kaart hoor.

We hebben een McDonald’s, een HEMA, een Karwei, de Blokker en zelfs een Appie Heijn.’

Silvester knikt, al kijkt hij daarbij heimelijk op zijn horloge. Bijna 12 uur. Andrea zal nu wel slapen.

Ome Joris lacht gemoedelijk nu hij een aandachtige luisteraar heeft getroffen.

‘Alle toeristen weten wat Moerdam te bieden heeft.

We hebben een bioscoop. Een Chinese drie sterrenrestaurant. We hebben een dancings en zeker goede hotels. ‘En achter de markt,’ Hij wijst met priemende vinger. ‘Daar wacht een beslist aangename keur van dames en heren van plezier, mocht je je alleen voelen op je hotelkamer.’

Lachend schudt Silvester zijn hoofd. Het laatste wat hij nodig heeft, zijn pottenkijkers.

Er begint herrie van luide muziek. Een blitse wagen houdt voor het stoplicht in.

Met bonkende tonen galmt drillrap. De bestuurder geeft vol ongeduld gas tot de Porsche weer mag rijden.

Joris kijkt de wagen fronsend na. ‘Hoe later het wordt, komen ook ongewone toeristen Moerdam aandoen,’ zegt hij met een frons. ‘Wou je wat lokale kleur opdoen?’

Silvester haalt zijn schouders op. Lokale kleur interesseert hem niet. Hij is ook niet geïnteresseerd in wat de oude heer hem vertelt, maar een mens moet een hobby hebben, kijkt de wagen na en vraagt, ‘heeft Moerdam misschien bekende misdadigers?’

‘Misdadigers? Joris is even verbaasd. Dan knikt hij en draait zich om. ‘Kijk daar maar.’ De oude man wijst naar de overkant. Daar beschermd een luifel de felverlichte etalage van een kledingzaak. ‘Zie je die daar staan? Dat is een dealer.’

Er leunde een jongeman op z’n gemak tegen de muur.

Hij blijft droog door de overkapping en lijkt, net als Joris, alle tijd van de wereld te hebben.

Silvester neemt de jongeman geïnteresseerd op. ‘Een dealer, werkelijk?’

De latino houdt de handen diep in de zakken van zijn paarse jack, met rode trainingsbroek en gele gympen onder. Zijn lange dreadlocks schuiven heen en weer terwijl hij de voorbijgangers opneemt. Bekend bij de politie als de bonte hond, is Mario een beruchte Moerdammer.

Een vrouw in blauwe jas kijkt heimelijk rond voor naar hem toe te lopen. Ze fluistert iets en drukt kleurige briefjes in zijn hand. Die hand verdwijnt in zijn jas en komt net zo snel weer terug met een stripje pillen. Ze stopt het in haar tasje en haast zich weg.

Er komen jongens op fietsen aan, met meisjes met veel te korte rokjes achterop.

Ze verdringen zich om Mario en betalen hem met blauwe briefjes voor doosjes met lachgas patronen en een zakje ballonnen.

‘Het is toch eeuwig zonde hoe drugs de maatschappij verloederd,’ schudt ome Joris vermanend zijn hoofd.

‘Het verbaasd mij altijd wat voor volk hem bezoekt. Dat nette huisvrouwkje. Een klusje tieners en zelfs wat deftige forenzen. Allemaal vinden ze bij Mario hun fix uit zijn rugzak. Lachgas patronen zijn nog onschuldig. Mario heeft heroïne, cocaïne of Crystal meth voor wie maar betaald.’

‘Kijk, daar komt nog een regelmatige bezoeker van ‘m.’ Silvester volgt de wijzende arm. Er stopt een rode blitse Corvette Stingray voor de winkel. Een blonde kerel haast zich naar buiten. Sprint door de regen in zijn witte blouse met opgerolde mouwen en zwarte leren broek onder de luifel.

Mario knikt als de bezoeker hem een rolletje bankbiljetten toesteeft en heimelijk rondkijkend sist, ‘het gewoonlijke!’

Het geld verdwijnt in het paarse jack, sneller als je met de ogen kunt knippen.

Het gewoonlijke...” Waarschijnlijk Crystal meth.

Grote hoeveelheden heeft Mario niet op zak. Zonder een woord duwt hij zich van de muur af. De klant trekt snel een zwarte jas aan, pakt een paraplu uit de kofferbak en steekt het op. Een druk op de sleutelbos en de wagen laat de koplampen oplichten.

Mario schuift zijn capuchon omhoog en begint te lopen met de drugstoerist op zijn hielen. Ze gaan naar de markt.

‘Rood!’ Joris haalt een uitklap paraplu uit zijn jaszak en steekt het op. Hij grijpt zijn gast bij de arm en trekt

Silvester mee tussen wachtende auto's door. Ze steken gehaast over. Maar net aan de overkant, beginnen vlak achter hen, wagens met zwiepende ruitenwissers weer te rijden.

Silvester veegt met zijn mouw zijn gezicht droog. Joris neemt nagenoeg alle plek in onder de paraplu, maar hij zegt niets.

Ze volgen de twee op een afstandje over de grote markt. De dealer en zijn klant lopen naar een steeg, waar een behoorlijk uitgedijde man in roze trainingspak wacht.

‘Dat is Linke Loetje,’ wijst ome Joris naar de wachtende man. ‘Ziet er onschuldig uit, hé. Net een bal gehakt in dat roze trainingspak, met z'n kale koppie. Maar Loetje weet waar je de mosterd haalt. Uit de kofferbak van z'n oude wagen levert deze stinkhaas klanten grotere hoeveelheden, alles wat je maar blijft om high te worden.’

Het groepje verdwijnen de steeg in...

Even later komt de drugstoerist gehaast aanlopen met een doos onder zijn arm, stapt in zijn blitse kar en racet er vandoor.

Ome Joris kijkt op zijn horloge en trekt Silvester mee, terug naar het stoplicht.

‘We zijn precies op tijd,’ lacht hij tevreden. Het is net 12 uur geweest en daar komt ie aan.’

Silvester volgt verbaasd de wijzende arm van de oude heer. ‘Wie komt eraan?’

Met enorme vaart nadert een fietser over de stoep.

‘Nou hij daar,’ lacht Joris. ‘Onze hoofdrolspeler op z'n crossfiets. En ja hoor, sjeest dwars over de stoep door de plassen. Pas op, snel aan de kant of je krijgt een douche!’